

Política i emocions

Meritxell Budó
Regidora portaveu CiU la Garriga

Els fets esdevinguts aquests últims dies a la Garriga, amb la cassolada convocada per la Comissió Salvem el Centre i la interrupció del ple municipal no poden ni ser passats per alt ni analitzats amb lleugeresa.

Un primer element important a destacar, segons el nostre parer, és que el que unia les persones que estaven presents en la cassolada era essencialment un sentiment. Per sobre d'ideologies, edat i condició el que unia la gent era un sentiment. Aquesta senzill explicació hauria de ser suficient per entendre que el debat sobre la rehabilitació del centre no és tan sols tècnic o econòmic, sinó també emocional. Una part important del poble de la Garriga ha identificat certs elements del centre com a símbols propis i no vol renunciar a ells. Aquest fet també explicaria per què hi ha molta gent que aquests dies s'ha emocionat al veure com les obres començaven.

De ben segur que també hi ha persones a la Garriga que contempen aquesta situació amb una certa perplexitat, amb una certa distància o fins i tot amb indiferència, però molt probablement, si cadascun de nosaltres ens aturem a pensar-ho, trobaríem un element, un espai o un racó del poble que per a nosaltres té un significat especial que ens vincula emocionalment, en major o menor mesura, al nostre entorn. A la majoria de nosaltres ens agrada arrelarnos allà on vivim i l'entorn és peça clau per aconseguir-ho. Tant per als que han nascut a la Garriga com per als que han decidit venir a viure-hi, la fesomia del nostre entorn més proper és important.

L'actual context de crisi econòmica és també un element clau a l'hora d'entendre tot plegat. Són temps difícils, hi ha famílies que ho estan passant malament i això comporta que molta gent sigui crítica amb com, des de les diverses administracions, es gasten els pocs recursos econòmics disponibles. Fruit d'aquesta situació, probablement, les emocions es multipliquen. A la Garriga, no tan sols s'ha qüestionat la despesa que comporta remodelar les dues places del centre, hi ha altres inversions fetes per l'equip de govern que molts dels garriguencs i garriguenques entenen que, com a mínim, no són prioritàries, vist que no comporten cap valor afegit al poble.

No és fàcil per a ningú endevinar els sentiments dels altres i aquí haig d'incloure tots els polítics i governants, però la situació viscuda a la Garriga dimecres passat es veia venir des de feia tres o

quatre setmanes. Durant aquests últims mesos l'equip de govern havia centrat totes les seves mirades en els grups polítics de l'oposició acusant-los de voler posar pals a les rodes i havia dedicat totes les seves energies a accelerar l'inici de les obres. Paral·lelament, s'aprofitava la situació per introduir importants canvis en la mobilitat del poble decidits unilateralment i executats a tota pressa de manera improvisada. Alhora, els diversos socis del tripartit garriguenc es dedicaven cadascun a fer la guerra pel seu compte amb declaracions i escrits de tota mena que, lluny d'entendre el que estava succeint, insistien dia rere dia en els mateixos arguments.

Però com deia anteriorment, els fets eren previsibles, perquè mentre tot això succeïa la societat civil agafava la paraula, s'organitzava de manera independent i tot plegat esclata quan amb l'inici de les obres la gent veu que realment va de veritat. Tanmateix, siguem realistes, una part important del poble es va assabentar de la realitat de les obres quan va veure les tanques al carrer.

L'explicació política de com s'ha pogut arribar a una situació d'aquestes característiques té un origen remot però també un origen més proper en el temps. D'una part, el temps ha demostrat que els arguments utilitzats en el seu moment per dur a terme la moció de censura han quedat buits de contingut. D'altra part, més recentment, la Sra. Bulbena comet un greu error polític quan declara que les obres de rehabilitació del centre són un repte personal. I en aquest cas l'errada és doble. Primer, perquè cap governant pot prendre decisions sobre la base d'un repte personal, sinó sobre la base d'allò que necessita el poble. Segon, perquè ja fa temps que la manca d'unitat del tripartit garriguenc tant en el pla personal com polític, és més que evident, com evident és que el Sr. Pujol i el Sr. Fornés mai renunciaran als seus propis reptes personals.

Resta encara un llarg camí per recórrer on caldrà afrontar tota mena de situacions que hi ha sobre la taula. Situacions conegudes però també d'altres de noves que vindran de manera imprevista i que de ben segur poden ser tan o més complexes com les actuals. Estem convençuts que amb prudència i moderació podrem avançar pas a pas cap a un futur menys tens on els valors tindran un paper important. L'experiència ens ha de servir a tots plegats no per mostrar-nos més impermeables o indiferents davant el que succeeix, sinó tot el contrari, cal utilitzar l'experiència per entendre que política i emocions no tenen per què ser incompatibles.